

Romain Weingarten

Léto

(Hra o šesti dnech a šesti nocích)

„Šťastné dny léta“
Lewis Carroll

Přeložil Jaromír Janeček

Loretka	dívka 14-15 let
Šimon	její bratr, pomalejšího myšlení
Půltřešíinka	první kocour
Jeho Veličenstvo Česnek	druhý kocour

První den

Zahrada vpravo v pozadí dům. Dveře do zahrady. Dvě okna v prvním poschodí. Vpravo a vlevo zahradní stolky, lavice, strom, živý plot. Nikdo. Hudba. Vchází Šimon. Zastavi se. Chvilí stojí, potom se otočí a zajde zpět do domu. Vrací se s talíři.

Šimon Jeden, dva... Tak. Máma tady s náma nikdy nejí... Nevím proč... Co ještě chybí?(Odejde a vrací se s příbory) Vidličky... Nože... Skoro jí nevidím. Myslí si, že si toho nevšimnu.(Dívá se na strom)... Dobrý den... Co chybí?(Vyběhne a vrací se se sklenicemi) Na venkově je zvířat.. A jsou i takoví, co nejsou vidět. Třeba ta velká, průhledná ještěrka, co přišla včera... Koukala na mě jak na debila... No dobrá.(Rozvalí se na zem. Pozoruje něco v křoví. Vejde Půltřešinka. Nevypadá jako kocour. Je to muž ve středních letech)

Půltř. Hledáte něco?

Šimon Ne.

Půltř, Aha... Ne.

Simon S váma se ještě dá mluvit... někdy... Ale ti vostatní... Chápete?

Půltř. Ne.(Šimon něco soustředěně pozoruje v houští) Určitě něco hledáte... To je vidět. A já přijdu na to co.(Odejde. Z domu vyjde Loretka. Nese sešity)

Loretka Hledáš něco?(Šimon se nehýbe. Loretka položí sešity na stůl a posadí se. Šimon se na ní podívá, ale opět něco hledá v houští. P tom se zvedne a něco drží v ruce. Přijde k Loretce a natáhne sevřenou pěst)

Loretka Ukaž!(Šimon se směje) Ukaž!(Loretka vezme jeho pěst do své ruky) Otevři!... Neotevřeš?(Šimon zavrtí hlavou) Tak polož ruku na stůl!(Šimon to udělá a Loretka ho přes ní praští pravítkem)

Šimon Au!

Loretka Otevři!(Začne se sním prát. Šimon po chvíli ruku otevře) Oblázek. (Loretka pokrčí rameny) ... Oblázek... Řekni: Oblázek!(Šimon něco zabručí a snaží se opět zmocnit svého oblázku) Žádný takový! Pěkně řekni: Oblázek!(Šimon se naštve. Loretka mu oblázek vrátí a on ho zanesse do křoví, tam kde ho našel)

Šimon (Zvedá se ze země. Pro sebe) Oblázek...

Loretka No vidíš... Když chceš, tak to jde! Řeknu mámě, že nechceš posloichat. Sedni si!(Odejde a vrací se s jídlem) Vem si! Kde jsou kočky? Už jedly?... Ty ses s nima pohádal? Ještě to tak... Je to přesolený... (Mlaská na kočky) Kde jsou? Víš dobře, že si maminka nepřeje, abys je pouštěl ven!.. Je to přesolený... Posloucháš, co ti říkám? Ty jen pořád koukáš kde co lítá a sbíráš šutry!.. To je všechno, co umíš!.. Jez!(Šimon nejí) Ty nemáš hlad? Ty ses

naštval?..Tak si trhni nohou... A jez!!(Šimon si vezme jednu vidličku a sedne si do rohu zahrady) Hodnej, ale blbej. S tebou je práce! (Bere si sešit) Poslouchej, to tě přivede na jiné myšlenky. To jsme měli napsat přes prázdniny. Řekneš mi, co ty na to. „Popište příjezd vlaku“. Ššššš... Šsss. Expres z Amiensu vjíždí do nádraží. Zasaduje. Přibíhají zřízenci s vozíky. Prodavači nabízejí nápoje.(Zavře sešit a improvizuje) Lidé vracejí podušky. Kdo nevrátí... Šmik... Tomu ufiknou uši... (Šimon se směje) Jen se chechtej, uši chystej! Všichni se vrhají do náručí svým příbuzným... Nanetko... Riri..Fanfáne...Dodé...Gastone.(Loretka se směje) Kdo neodevzdá lístek neopustí nádraží a příštím vlakem pěkně zpátky do Amiensu.(Zvonek(já tam jdu. Jestli už nebudeš, dej to kočkám! (Odběhne)

- Šimon Je nějaká divná...Nějaká nervózní. Pořád říká, že musíme chodit do školy, že musíme pracovat...Hovadiny..Já pracovat nebudu... Jí se to mluví, má peněz dost... Máma jí je cpe horem dolem...Je samý prachy.. Každý jí něco strčí. A to nemluvím o nájemnících! To se jí to potom žije. Jako v peřinkách, jak říká Půltřešinka. (Loretka se vrací) Tak co?
- Loretka Půltřešinko!... Veličenstvo!(Nic. Loretka zajde do domu. Šimon se zvedne, jde za ní ke dveřím a pozoruje co se děje v domě. Zahradou přicházejí Půltřešinka a Jeho Veličenstvo Česnek)
- Půltř. Já, když mě volají, tak schválně nejdu. Nikde nikdo.
- Jeho Vel. Jenom ten idiot vopřenej vo futra. (Jde k lavici)
- Půltř. Není prostřeno!(Bere talíře Loretky a Šimona a nese je na jejich místa. Oba si sednou) Nemám rád, když mě někdo někam volá...Prosím, poslužte si! (Oba bedlivě zkoumají obsah talířů) Co jste dnes ráno dělal? Byl jste na stromě?(Ticho. Zpěv ptáka)
- Jeho Vel. Co tím myslíte?
- Půltř. Nevím.
- Jeho Vel. Byl jsem na stromě, ale jestli se mě ptáte, jestli jsem byl na tomhle stromě, tak to teda ne. Na tomhle stromě, vám to můžu prozradit, jsou všechny větve shnilý a já nemám chuť si rozbít čumák! Ráno jsem vás čekal.
- Půltř. Ano?
- Jeho Vel. Vy nejíte?
- Půltř. Když mi někdo řekne „Jez“, zásadně nejím.
- Jeho Vel. To děláte chybu. Co je to?
- Půltř. Králík
- Jeho Vel. Z králíků mám hrůzu... A stejně nemám hlad.

- Půltř. Člověk se musí spokojit s tím co je.
- Jeho Vel. A vono není nic!...Říkám, že není nic!
- Půltř. Není nic.(Zpěv ptáka. Oba se podívají na strom)
- Jeho Vel. To není Tonda. To je Edgar. Lítá sem teď každý den...Včera večer tady řval půl hodiny! Měl jsem takovouhle hlavu. Jestli to tak půjde dál, tak tady nebudu!(Půltřešíinka se zmocní jeho talíře) Co to děláte?!(Vytrhne mu svůj talíř) Možná to sním později!
- Půltř. Aha...Jestli je ta větev shnilá, slítne.
- Jeho Vel. Edgar umí lítat.
- Půltř. To by se mi líbilo, kdyby si sedl na shnilou větev.(Pauza)
- Jeho Vel. Je to přesolený! Poslední dobou nějak hůř vaří!
- Půltř. Já myslel, že králíka nerad!...
- Jeho Velš. To jsem nikdy neřekl.
- Půltř. No...Zrovna výživný to není...Edgar je manžel Honorýny...
- Jeho Vel. Jo...Edgar je manžel Honorýny.(Ukáže do zahrady) Támhle...
- Půltř. Co támhle?
- Jeho Vel. Támhle nahoře mají byt...V tom křoví...Tři děti...Původně byly čtyři...Jedno vypadlo.
- Půltř. Aha...
- Jeho Vel. A někdo ho sežral..
- Půltř. Aha...
- Jeho Vel. Tak si tak říkám, kdo to asi byl.
- Půltř. Hm...Já taky.
- Jeho Vel. Teď už lítají...Ti co zbyli
- Půltř. A vy? Vy nelítáte?
- Jeho Vel. Ne.
- Půltř. Hm...Vy byste s křídla vypadal blbě!(Pauza. Jedí)

- Jeho vel. Nestojí to za nic... Za nic!... Přitom to stojí peněz!
- Půltr. Před chvílí někdo zvonil.
- Jeho vel. Slyšel jsem.
- Půltr. Nemám rád, když někdo zvoní! Chcete to dojíst?
- Jeho Vel. Hlavu nejím!
- Půltr. Něco je ve vzduchu. (Šimon stál celou dobu u dveří a díval se do domu, potom na kočky)
- Šimon Vůbec se nežinýrují!
- Půltr. Kdo to byl?(Pauza. Šimon přejde ke kocourům) Nájemníci?
- Šimon Sousedka.
- Jeho Vel. Na tu pozor!
- Půltr. Co chtěla?
- Šimon Přinesla zeleninu.
- Jeho Vel. To je drzost!(Šimon si bere talíř) Ještě jsem neskončil!!
- Šimon Já už jo.(Sklízí se stolu)
- Půltr. Hotovo.(Šimon zajde do domu)
- Jeho Vel. Co to řekl,
- Půltr. Prosím?
- Jeho vel. Co to řekl?
- Půltr. Že mu vaří hlava.
- Jeho Vel. Lžeš! Nic mu nevaří! A vůbec, co se do toho pletete? Řekl to, aby si postěžoval. Nemám rád, když mi někdo lže, drahoušku!!(Půltřešinka se uraženě zvedne a jde si sednout na stejné místo, kde před tím seděl Šimon) Co tam máte?(Ticho. Půltřešinka zvedne oblázek) Co je to?
- Půltr. Nic!
- Jeho Vel. Já ho viděl taky. Věřte mi, určitě si tam zahrabal kost. Ale já jí najdu! Doufám, že už brzo vypadne!
- Půltr. Vypadne?

- Jeho Vel. (Zvedne se a jde ke křoví) Dovolíte, já se podívám.
- Půltr. Nic tady není.(Zvedá se)
- Jeho Vel. Já vím, ale radši se podívám sám... Nevěřím nikomu.(Lehne si jako před tím Půltrešíňka pod keř) Něco tady bejt musí, ale bez mojí baterky nic nevidím.
- Půltr. Vy máte baterku? (Z domu vyjde Loretka)
- Loretka Půltrešíňko! Veličenstvo!
- Jeho Vel. Co to řve?
- Půltr. Nic.
- Loretka Aha... Tady se mi schovaly mršky. Jakpak jste se vyspaly?
- Jeho Vel. Co to říká?
- Půltr. Ptá se, jestli poklesl barometr.
- Jeho Vel. Ne...Bude krááásně... Celý léto...Hlásili to v rádiu.
- Loretka Papali jste?
- Půltr. Ptá se kolik měří v kilometech trávník u sousedů.
- Loretka Půltrešíňko!
- Jeho Vel. To je na vás.
- Půltr. Já, když mě volají, zásadně nejdu. (Otočí se zády) Chce se mi spát.(Sedne si)
- Loretka Vy ostudy!(Sklízí se stolu)
- Jeho Vel. Mně taky.
- Půltr. Moc jsme toho nesnědli.
- Jeho Vel. Tak to je pravda.
- Loretka Šimone! Šimone! (Šimon se objeví ve dveřích) Já jdu na nákup. Maminka říkala, abys zamet nahoře v pokoji, utřel prach a přinesl vodu do konve. Jasný? Tak čau.)Vyběhne zahradou ven. Šimon chvíli stojí, pak se opře o dveře)
- Šimon Určitě čeká hosty.
- Půltr. Já myslel, že je mrtvá.

- Jeho Vel. Kdo?
- Půltr. Jeho matka
- Jeho Vel. Myslíte?
- Půltr. Když se někdo z lidí dlouho neobjeví, znamená to, že umřel.
- Jeho Vel. Hm.
- Půltr. Děláme sice, že věříme, že žije, ale na to nám nikdo neskočí.
- Jeho Vel. No jistě...Na to nám nikdo neskočí!
- Půltr. Vzpomínáte vloni, jak jsme neměli co jíst?
- Jeho Vel. To tenkrát umřela?
- Půltr. Jo.
- Jeho Vel. To od ní nebylo moc pěkný.
- Půltr. Tak. (Zvedne se) Já jdu spát. Dobrou (Odejde)
- Jeho Vel. Já tady s tím idiotem nebudu. Nenávidím ten jeho způsob jak na mě čumí. Vyskočím na zeď a budu na něj čumět taky. (Setmělo se. Šimon zajde do domu a Jeho veličenstvo odejde. Rozprostře se noc se svými zvuky)

Konec prvního dne

První noc

Svítlí měsíc.

Plíživým krokem vstoupí Jeho Veličenstvo Česnek.

Jeho Vel. Plužím...Plužím...

Půltr. (Vychází z přítmi) Kladu nohu na bělostný sníh. Na dně velké skříně je bělostné prádlo.

Jeho Velš Co jste udělal?

Půltr. Obul boty a vyšel ven.(Ticho) Nikde nikdo...Šel jsem. Všechno bylo v pořádku. Čekal jsem na vás. ..Počítejte všechny oblázky, všechny kapky vody, všechna stébla trávy. Počítejte všechny dny, všechny květy, všechny listy na stromech.

Jeho Vel. Obešel jsem celou vesnici.

Ani stopa po tom kdo se vrací.

Nikde kouř a nikde měsíc,

Ale od západu po sever,

Těžká hradba mraků, nehnutá,

A nad ní svět!

Doušek světla a v ústech chuť podzemních vod,

Zralého ovoce a věčné nebe!

(Ticho)

Půltr. Co říkáte?

Jeho Vel. Pro věci, které nikdy nespátřilo, je oko dokořán...

Nad hradbou mraků

Rostli, na pozadí nebe, s úžasnou lehkostí, mlčenlivé

zlaté koule.

Půltr. Já je držím v ruce.

Jsou to jablka z naší zahrady.
 Měsíc se schoval za mraky
 Tak, tak... ano tak... Poslouchejte,
 Včera jsem postavil tři zbrojnoše ke vchodu do zahrady,
 Ale ti, kteří minulou noc hlídali skleník, zmizeli...
 Další spal tváří k zemi jako opilec
 K čemu jsou dveře zdi a ploty
 nejsou-li střeženy...
 na zbrojnoše není spoleh.
 Bylo by lépe, kdyby se táhl okolo zahrady
 Řetěz vysokých hor
 S korunou sněhu na hlavách.
 Od dnešní noci musíme zahradu zamykat...
 Teď...

Jeho Vel. Tady... Podívejte... (Ticho)

Půltř. Co vidíte tam nahoře?

Jeho Vel. Už přicházejí?

Půltř. Dvě černé postavičky,
 Malinké na jiskřivém sněhu.

Jeho Vel. Myslíte, že jsou to oni?

Půltř. První, který sem vkročí bude zajat.

Jeho Vel. Ubrus je na stole, příbory,
 na zemi prostěradlo, postel rozházená.

Zavřené dveře

Potůček teče

Z lehounké dlaně, lehounký
Sněhový obal,
Pokrývá les, pokrývá kroky,
Halí do kouře a halí do vzduchu
Jak čisté prádlo, hladký a hluboký
Voní jak zrníčko kadidla v trávě
Kde jeho oharek žhne
Až do posledních okamžiků noci.
Půltř. Poslouchejte.

Jeho Vel. To nic.

Půltř. Spočítejte oblázky a pukliny

Ve starých zdech.

Jeho Vel. Na viděnou. (Odejde. Půltřešíinka chvíli stojí bez hnutí)

Půltř. Aby léčka byla dokonalá.

Konec první noci

Druhý den

Půltřešíinka a Jeho Veličenstvo sedí na své lavičce. V ruce mají každý svůj hrnek mléka. Najednou se začnou navzájem zvědavě pozorovat

Jeho Vel. Já vám to teda řeknu. Vypadáte jako umělec, ale v jádru jste měšťák.

Půltř. Ano?

Jeho Vel. Měšťák!

Půltř. Guatemala, Hindustán, Kašmír?

Jeho Vel. Pořád sim říkám, proč na mě mluvíte. Já vás neznám. (Z domu vyjde Loretko a nese šití. Jde ke stolu) Čím víc se na vás dívám, tím míň jste mi sympatickej! (Ticho)

Půltř. Blbost.

Jeho Vel. Pořád si říkám, jestli vás tu snesu. Doufám, že brzo vypadnete!(Přichází Šimon s vědrem a konví)

Půltř. O to nejde.

Jeho Vel. A o co tedy jde? V každém případě...já tady chci pár dní zůstat, ať se vám to líbí nebo ne. O to jde.

Loretko (Šimonovi) Hádají se.

Jeho Vel. Co je to za lidi?

Půltř. Nevím.

Jeho Vel. Ale to byste měl

Půltř. Vím, ale nepovím.

Jeho Vel. A proč to nepovíte?

Půltř. Proto.

Jeho Vel. Nelíbí se mi, jak na mě čuměj. Seznamte nás!

Půltř. Ne. Ne.

Loretko Veličenstvo!

Jeho Vel. Proč tak řve?

- Půltr. Nevím.
- Loretka Veličenstvo! Půltřešínko! Nechte toho!!(Šimonovi) Neplet' se mezi ně, poškrábou tě!
- Jeho Vel. Je to tady penzion nebo bordel?
- Půltr. No tohle!
- Loretka kšc!!
- Šimon Kšá... Kšá!
- Jeho Vel. Ještě krok a sežeru mu voči! (Loretka vyprskne smíchy)
- Loretka Pozor, škrábne tě do oka!... No táák... Veličenstvo! Čičičičiči...
- Jeho Vel. Co to dělá?
- Půltr. Říká, že jste napůl Turek, napůl Skot a ptá se, jak to, že jste tady, když máte být v Pekingu na služební cestě.
- Jeho Vel. Jak na vás tak koukám, vy nepřežijete zimu. (Šimon se směje)
- Loretka Pozor!
- Jeho Vel. (Rozzlobeně) Úpřímně řečeno, mám je rád, ale už mě serou. Přesto je tu toleruju. Všechno tady mi patří. Všechno je moje. Trpím je tu protože jsou chudý a nemaj kam jít. Ano, je to ode mne moc milé... Ale kdybych chtěl. Já jsem tady pan domácí! Když jsme u toho, už zaplatili činži?... Přijdu hned. Jdu pro četníky.(Odejde do domu. Ticho)
- Šimon Pro četníky?
- Půltr. Sednout!
- Šimon Děkuju.
- Půltr. Ano, pro četníky! A za mříže!!
- Šimon Za mříže?
- Půltr. Pro dluhy! Neplatíte činži!
- Šimon Činži?
- Půltr. Tamta, co tu není, neplatí činži. A ten, co tu byl, když vy jste seděl, to je pan domácí. Řek to. Vy jste to neslyšel?... A já jsem taky domácí. Tak a máte to! Domáci jsem já! Co čumíte? Von šel pro četníky, ne já... A jestli se naštvu, tak tady všechno roztřískám.

- Šimon Všechno roztřískáš? Kam to koukáš? To je Edgar, manžel Honorýny. Sedí na shnilé větvi. (Ticho)
- Loretka Podívej, jak na něj číhá. Takovej dědek a bude honit ptáka. Že ti není hanba! No tak, Půltřešíno! No jo, no, hodnej. Jen promluvit. Nóó, to je náš kocourek. Počkej, něco mě napadlo. Nehýbej se! (Odběhne do domu)
- Půltř. Co to mlela?
- Šimon Že vám chybí jen promluvit a budete jak člověk.
- Půltř. Co to znamená promluvit?
- Šimon Nevím.
- Půltř. Tak o co jde?
- Loretka (Vybíhá z domu) Dostaneš odměnu. (Uváže mu okolo krku obrovskou mašli. Směje se a ustoupí, aby si ho prohlédla)
- Půltř. Coje to?
- Šimon Mašle.
- Půltř. To se mi nelíbí! (Chce mašli strhnout)
- Loretka Nech si to! (Opře se mu o ramena) Ohromně ti to sluší. Tobě se to nelíbí? Taková krásná mašle. Od této chvíle jí budeš nosit pořád! (Půltřešína se ožene) Tak dobře, já ti jí sundám. Ale v neděli si jí zase vezmeš! Slibuješ? V neděli je pouť. Půjdeš tam se mnou a uvidíš, že budeš nejkrásnější. Všechny holky se za tebou budou otáčet. (Sundá mu mašli. Půltřešína se motá a odchází v šoku)
- Půltř. Malý oslíček měl rád
ve své šedé dušičce
na svém hřbetě dvě vlčice, a ty
měly hlad... (Střetne se s Jeho Veličenstvem) Já... To jste vy? Já myslel, že jste umřel! (Odejde)
- Loretka Veličenstvo!
- Jeho Vel. Já jdu pro něj. (Odběhne)
- Loretka To jsem si nezasloužila. (Šimonovi) Na co myslíš? (Zvonek) Počkej tady! (Vběhne do domu. Vejde Jeho Veličenstvo a Půltřešína)

- Jeho vel. Někdo zvonil!
- Půltr. My jsme to slyšeli.
- Jeho Vel. Běžte se podívat! To budou nájemníci. (Šimon si stoupne ke dveřím a čumí do domu.)
- Šimon Jo. (Obrátí se na kocoury)
- Jeho Vel. Sousedka? (Ticho) Ptám se vás, jestli je to sousedka!
- Loretka (Z domu) Šimone!
- Jeho Vel. Volají vás! (Šimon vejde do domu. Kocouři jdou ke dveřím a koukají dovnitř. Ticho. Šimon vejde zahradou a nese dva kufry)
- Šimon Máminy známí. To říká vždycky. Já je neznám... Neznám mámu. „Budeš se chovat slušně!“ Nevím proč... Milenci... (Usměje se a vejde do domu. Kocouři se na sebe spiklenecky dívají)

Konec druhého dne

Druhá noc

Noc.

Rozsvítí se okno. Šimon vejde do zahrady a posadí se na lavičku koček. Vejde Loretka.

Loretka   Šimone! Šimone! Jsi tady?

Šimon   (Po chvíli) Hm...

Loretka   Slyšíš?... Jsou uvnitř... Viděl jsi je? (Ticho) měl bys jít na kutě... (Šimon se usměje) Tak řekni něco! Mluv! Z tebe člověk nic nedostane.(Šimon bere Loretku kolem ramen a jdou do domu. Rozsvítí se žárovka nad vchodem. Kočky nehnutě stojí, každá na jedné straně dveří. Rozsvítí se okno)

Jeho Vel.   Dobrý večer.

Půltr.   Dobrý večer.

Jeho Vel.   Přišla pro bráchu. Rozsvítilo se okno.

Půltr.   Světlo nad vchodem se rozsvítilo. Světlo nad vchodem zhaslo. Rozsvítilo se druhé okno. Obě okna zhasla.

Jeho Vel.   Milují se.(Myslí hosty)

Půltr.   Milují se, klidnou stráž.

Jeho Vel.   Klidnou stráž.

Konec druhé noci

Třetí den

Kocouři stojí stále na stejném místě.

Půltř. Tak copak máme dneska v novinách? (Ticho) Copak vy, vy žijete ve svém světě.

Jeho Vel. (Vykročí dopředu) Chtěl bych vám položit jednu otázku.

Půltř. (Si rychle sedne ke stolu) Viděl jste je?

Jeho Vel. Koho?

Půltř. Je.(Jeho Veličenstvo si sedne vedle Půltřešinky a hned neodpoví(Já je viděl. (Tico. Jeho Veličenstvo se upřeně dívá na roh stolu) Co tam máte?

Jeho Vel. Mouchu.

Půltř. Hm... (Oba mouchu upřeně pozorují) Vona se na mě kouká.

Půltř. Znáte jí?(Ticho. Jeho veličenstvo se usměje) Jak se jmenuje?

Jeho Vel. Co?

Půltř. Jak se jmenuje?

Jeho Vel. Nějak jako Mína nebo Manon. Přeslech jsem to.(Ticho. Půltřešinka se snaží mouchu chytit) Ne!!!

Půltř. Co ne? Proč ne?

Jeho Vel. Nedovolím vám, abyste jí chytal! Půltř. Tak si jí nechte...No prosím, tady je! (Ticho) Ona na mě kouká.(Znervozní) Opravdu, má ohromné oči. (Dostane strach)...Brrr!(Odtáhne se)

Jeho Vel. Ne. Ne...Dívá se na mě. Vy jí připadáte vošklivej.

Půltř. Chyťte jí!

Jeho Vel. Ne!

Půltř. Proč?

Jeho Vel. Já jí miluju. (Ticho)

Půltř. Proti gustu...Ale mně nahání strach.

- Jeho Vel. Už jste někdy miloval?
- Půltř. To...
- Jeho Vel. Měl byste jít k psychoanalytikovi. (Ticho. Půltř. Se nervozně zvedne a projde se. Najednou se po něčem ožene)
- Jeho Vel. Ne!!!
- Půltř. To nebyla ona. To byl motýl.
- Jeho Vel. Ulít?
- Půltř. Já si můžu dělat co chci, třeba chytat motýly! (Zkouší to znovu)
- Jeho Vel. Vedle.(Půltř. Něco sebere se země a sní to. Jen)""ho Vel. O mouše☺ Ja pěkná. Koukám na ní a hned mě napadají hříšné myšlenky. Chápete ne? Já jsem krasavec. Vy jste příšera.
- Půltř. Něco žvýká) Zamiloval jste se. To je toho.
- Jeho Vel. Ne. Ne. Nic jste nepochopil, nic jste nepochopil. Ten kdo...(Mouše) Sbohem. (Půltř. Ušínce) Už sem můžete jít, odešla. Půltř. Tohle všechno je...(Vejde Loretka. Nese táč a dvě misky s mlékem)
- Loretka Půltř.Šínko!... Veličenstvo!... Snídaně propány.
- Jeho Vel. Položte to na stůl! (Loretka jde k lavičce. Mlaská na ně. Kocouři se zvednou a jdou blíž) To je hrozný zvuk, to co dělá hubou. Už jsem jí několikrát prosil, aby to nedělala, ale je to silnější než ona. Prostě holka z vesnice.(Loretka si sedne vedle nich, kocouři pijí mléko)
- Loretka Viděli jste je? Co si o tom myslíte? Co? Myslíte si vůbec něco?(Vejde Šimon)
- Jeho Vel. Obsluha!!...Pivo!!!(Směje se) Znáte jí?
- Půltř. Mě tyhle historky nezajímají.
- Loretka Už jsou vzhůru... Už jsi jim zanes snídani?(Šimon neodpovídá.Žvýká téblo trávy. Sedne si. Šimrá Půltř. Na nose. Ten mu stéblo chytne, ale hned ho pustí. Stejná hra s Jeho Vel. Šimon položí stéblo na stůl. Kočky si s ním hrají stejným způsobem sami. Loretka se začne smát a stéblo jim sebere) No tak!...No tak! Tak co vy na to? No řekněte!
- Půltř. (Šimonovi) Vy jste je viděli, ty lidi?(Loretka se zamyslí)
- Šimon Jsou to máminy kamarádi.
- Jeho Vel. Máminy kamarádi jo?...Nebud'te naivní! Víte vy vůbec co je to láska?...Láska...

- Půltr. Nech toho!... Je tady...
- Jeho Vel. Já vám řeknu, co je to láska.
- Šimon Spali ve velké posteli.
- Půltr. Nahatý?(Dlouhé ticho)
- Jeho Vel. Koho tím myslíte, když říkáte mámini kamarádi?(Přiletí Manon)
Ach... Drahoušku!
- Půltr. Řekněte jí, ať na mě nekouká!
- Jeho Vel. Manon... Šimon... Jmenujete se Šimon, ne? Má snoubenka.(Šimon mouchu chytne) Pusťte jí!
- Loretka Máš jí?(Šimon mouchu pustí a dívá se za ní)
- Jeho Vel. Říkal jsem jí to, aby sem nechodila, když jste tady. Jste primitivové!(Ticho.
Jeho Vel. Pozoruje Půltrešítku) Co jste to před chvílí sežral?
- Půltr. Já?
- Jeho Vel. Něco jste našel na zemi.(Po chvíli) Snad jste jí nechtěl sežrat?
- Půltr. Koho? Manon? Ne, kdepak. V žádném případě. Ani bych se jí nedotkl.
- Jeho Vel. Chtěl jste snad říct, že já bych vám nedovolil, abyste se jí dotknul, ne?(Kouká na něj podezřívavě) Co?
- Půltr. Já to tady rozmlátím! Buďte klidný, já vám tu mouchu nechám. Ten váš románek je stejně nesmysl. Loretka Nehádejte se! V domě jsou hosti. (Moucha se opět vrátí)
- Půltr. Ježíš Marjá!!!“
- Loretka Podívej se!(Půltr. Couvne) On se bojí mouchy!(Směje se a zajde do domu)
- Jeho Vel. Děláte jako že máte strach. Chcete jí přilákat! To se mi vůbec nelíbí... Manon... No pojd'... Běžte!... Běžte! Tam vzadu... Tam se procházejte!(Půltr. Něco zavrčí a poodejde) Chtějí vás sežrat. Barbaři. Bude lépe, když se vzdálíte, má drahá. Uvidíme se za chvíli.
- Půltr. To je hnusný!(Ticho. Zvonek. Ticho) Zvoní!... Tak co stojíte? Máte co dělat?(Šimon si hraje se stéblem. Půltr. Mu ho chytí. Šimon se zvedne. Půltr. Ukazuje stéblo Jeho Veličenstvu) Pěkná co? Chcete jí?
- Jeho Vel. Dejte mi pokoj!(Kocouří se na sebe výhružně dívají. Dveře domu se prudce otevřou)

- Půltr. To jsou oni!(Je slyšet jak se Loretko směje. Potom vyjde z domu)
- Loretko To jsm já!
- Půltr. To jsem si mohl myslet!(Loretko jde k Šimonovi)
- Loretko Sousedka. Nedovedeš si představit, jak je zvědavá. Musí o všech našich hostech všechno vědět. Co říkali, co dělali, jak se jmenovali, odkud byli, jestli měli peníze, jaké měli zaměstnání, atd. atd.
- Jeho Vel. Co to plácá?(Loretko se směje) Šli se projít? To se mi líbí.
- Loretko Ona je krásná. On taky. Je to fešák. A sympaťák. Tohle se má nakoupit. Tak běž! A máš si pospíšit, říkala maminka.(Šimon odejde. Kocourům) Je to lenoch.
- Půltr. Co to zase říká?
- Jeho Vel. Mě už to nebaví.
- Loretko (Hladí je) Hodné kočičky, hodné...
- Jeho Vel. Za chvíli se vrátím... Možná.(Odejde)
- Loretko Nevychovanec!
- Půltr. Já se taky... možná... za chvíli vrátím.
- Loretko Co povídáš?
- Půltr. Já?... Nic.
- Loretko No samozřejmě, že nic neříkáš, když neumíš mluvit, ale co bys řekl, kdybys mluvit uměl?
- Půltr. Třeba. Tady je stůl. Tady je zahrada. Tady je stůl. Tady jsou židle. Na zemi je štěrk. Tady jsou stromy. Já jsem zde. Vy jste tam.. No vidíte, to jsou věci. Umím toho dost.
- Loretko Kecáš náfuko!
- Půltr. (Uklání se) Na shledanou slečno.(Odejde. Loretko se za ním dívá) A je to. A je co?... Je všechno a není nic... A ty jsi uprostřed toho.(Ticho)... Tady je zahrada. Tady je stůl.(Skáče panáka) Neschovali se, ale klidně mohli. Jsou věci, které vidíme a jsou věci, které nevidíme. Bez toho bysme si nemohli hrát... A je to.

Konec třetího dne

Třetí noc

Tmavá noc. Ticho. Potom tlumený šepot. Nikde nikdo. Loretčino okno se rozsvítí. Loretka se v něm objeví v noční košili. Šepot ustane. Loretka zmizí. Sejde do zahrady, která se poněkud osvětlí. Váhá. Šimon vyjde ze stínu za ní. Dotkne se jí. Ona se lekne a vykřikne.

Šimon Pst...

Loretka Ach... To jsi ty. To jsem se lekla. Je mi nějak divně. Nemůžu spát. Je mi horko.

Šimon Pst...

Loretka (Tiše) Co je?(Vede jí do temného kouta zahrady odkud je vidět na milence)
Pst!

Loretka (Šimon jí pod dojemem toho co vidí obejmě a snaží se jí políbit. Loretka se mu vytrhne) Co blázníš!! Ty jsi se zbláznil!!!...Pst!(Dívají se na sebe) Pozor, uvidí nás.(Loretka ho táhne pryč. Šimon zůstane, schová hlavu do dlaní. Loretka se schová. Po chvíli vyleze) Vylez! Už jsou pryč.(Šimon sundá ruce s obličejů. Loretka se směje) To ses pěkně schoval!... Hlupáku! Vraceli se přes zahradu. Tady nemůžou spát. Je moc horko.(Sedne si) Šli se projít. Vedli se za ruce..(Vstane a vezme Šimona za ruku. Chodí po zahradě) Často jí objímá. Řekni mi, co je to vlastně ta láska? Myslíš, že se mají rádi? On jí často líbá. Vypadají jako že se mají rádi. Ano... Určitě... milují se. Moc se milují. To je zvláštní. Musí to být příjemné. Co myslíš?... Obejmi mě! No tak, obejmi mě! Jako před chvílí.(Šimon jí obejmě)...Ne...Ne...Nech mě!!(Vytrhne se mu) Příjemné to je, ale člověk nikdy neví... A potom, jsi můj bratr, chápeš? To není ono... A pak seš blbej! To hlavně!... Ale... přece jen...(Sedne si) Pojď sem! Vidíš... Jsme daleko, daleko... Když všichni odejdou, když je člověk sám, a když je kolem tma. Padá na nás strach. Máme strach. A i když třeba strach nemáme, cítíme se, jak bych to řekla, tak nějak divně. Jako by nás někdo pozoroval. Jako by jsme tady byli nějak navíc. A když už jsou dva lidi spolu, přestanou si rozumět, Chápeš? Jsme úplně potichu... Jako noc... Řekni mě, že mě máš rád! (Šimon se po chvíli začne smát)

Šimon Láska!...Láska!...Láska! Jako Jeho Veličenstvo Česnek! O ničem jiném nemluví.

Loretka Ne?

Šimon Pořád jenom opakuje: „Miluju tě...Miluju tě...Miluju tě!“

Loretka Když mlčíš, tváříš se jak idiot a když promluvíš, mluvíš jako blbej!!

Šimon Já tě mám rád...

- Loretka Dobrá...ale říkáš to, jako bys tomu nevěřil. Poslouchej jak to říká on! Jdnou se ti to bude hodit. I kdybys neuměl říkat nic jiného, mohlo by ti to v životě stačit. Rozumíš co ti říkám? Pojď!(Odvádí ho do stínu. Oba nám zmizí z očí) Myslíš, že odešli tudy?...Nebo tam?...Slyšíš to ticho? Všechno spí... Všichni jsou mrtví. I my jsme mrtví. Umřeli..Věříš tomu?...Možná tu ani nejsme..Ale ne, jsme tady, určitě tady jsme...Jak jáuž bych chtěla být dospělá! Pojď jdeme spát. Podej mi ruku! Pojď, potichu! Tak co je, jdeš?(Ticho) Zavři dveře!(Vejdou do domu.Přichází Jeho Veličenstvo Česnek, opatrně, jako na číhané. Za ním Půltřešíinka, viditelně klidnější)
- Půltř. Cítím čersrvé maso!
- Jeho Vel. Sleduji stopy. Kroky, které se křížují....Tam a zase zpátky.
- Půltř. Stopa dřív než krok. To jsou věci. Známe je!(Sehne se. Najde prstýnek)..Závrat?... (Po chvíli) Stopa...Hele!
- Jeho Vel. Její prstýnek. Byli tady, celý večer, jako jedno tělo. Skoro beze slov a prsten sklouzl sprstu... (Vejde Šimon, schová se a pozoruje kocoury jak schovávají prstýnek)

Konec třetí noci

Čtvrtý den

Nedělní atmosféra

- Půltr. (V okně) Haló!(Jeho Vel. Se objeví ve druhém okně) Jak se máme?
- Jeho Vel. Špatně, nikdo si mě nevšímá. A vy?
- Půltr. Střídavě oblačno.(Šťastně) Jsem v jejich pokoji.
- Jeho Vel. Jestlipak jí udělal dítě?
- Půltr. A vy vite, jak se to dělá?
- Jeho Vel. Když jí ho neudělá on, udělám jí ho já. Poslyšte, od včerejška jsem jí neviděl.
- Půltr. Koho?
- Jeho Vel. Manon.
- Půltr. Ále...
- Jeho Vel. Co teď dělají?
- Půltr. On si obléká košili.
- Jeho Ve. A ona?
- Půltr. Ona?... (Tajněstkářsky) Já... nevím...
- Jeho Vel. Vlastně, mně je to jedno. Člověk je za své noční rejdy asi stejně odpovědný, jako za bleší skoky. To je moje závěť.
- Půltr. Co to vykládáte?
- Jeho Vel. Říkám, že je to můj testament, sepsaný před notářem. Dnes ráno, v okně prvního patra. Podepsaný a parafovaný.
- Půltr. A hele jí!
- Jeho Vel. Koho?
- Půltr. Manon. Teď tu byla.
- Jeho Vel. To jsem čekal. Namlouváte si, že za váma lítá, co?

- Půltř. Tak to určitě.(Podívá se do pokoje) Češe se. Už bude brzy hotová.(Zpívá) Tata, tatatata, tata, tatata. (Mne si ruce) Vypadá to, že budeme mít dneska krásný den.(Jeho Vel, pokrčí rameny) No nic, já jdu dolů...Ale néé...Zmizte! (Odhání Manon) Táhle ho máte...Dole...Stojí před notářem.(Směje se a zmizí z okna. Znovu vykoukne) Líbají se před notářem. (Zmizí)
- Jeho Vel. (Manon) No pojd'te, pojd'te, příšerko! Ať vám vynadám. Řeknu vám to na rovinu, madam. Jste moucha pitomá a za trest budete celej den potmě! (Strčí prst s mouchou do pusy a zmizí. Z domu vyjde Šimon, něco hledá. Konečně najde pod kamenem prsten, který tam schovali kocouři. Pozorně si jej prohlíží)
- Půltř. (Znovu v okně. Stranou) Už jsou hotoví. Vyparádili se. Jdou se projít do vsi. Dneska je pouť.(Zmizí. V druhém okně se objeví Jeho Veličenstvo s prstem v puse. Uvidí Šimona s prstenem a ukazuje na něj. V druhém okně se znovu objeví Půltř.) Můj prsten! Můj prsten!!...Ztratila jsem prstýnek.(Paroduje milenku. Pak Jeho Veličenstvu) Slyšíte jí, už ho hledá.(Jeho Vel. Ukáže na Šimona, moucha mu uletí) o...Vy!!!...Prstýnek!!
- Jeho Vel. Haló!... Vy tam dole!! Kde jste to našel? Okamžitě to vraťte!...Kde jste to sebral? Slyšíte?(Šimon na něho kouká a nehýbe se)
- Půltř. (S německým přízvukem) Okamžitě to vraťte!
- Šimon Ále...(Dá prstýnek do pusy)
- Jeho Vel. Ty hovado! Ne ať to spolkněš!
- Půltř. Nejezte to!
- Jeho Vel. Umřete!(Šimon se směje) Vydržte, já jdu dolů.(Šimon vyndá prstýnek z pusy. Podává jim ho a směje se)
- Šimon Jen si pro něj pojd'te! No pojd'te!
- Jeho Vel. Zloděj! Chyťte ho!
- Půltř. Chyťte ho!!(Oba zmizí. Objeví se ve dveřích, kde se srazí)
- Jeho Vel. Pust'te mě, já byl první!
- Půltř. Nejdřív já!(Šimonovi) Prstýnek!!!
- Jeho Vel. Okamžitě vraťte ten prsten!
- Půltř. Slyšíte? Patří jemu!
- Jeho Vel. Je jeho, koupil ho!
- Šimon Já vím, je to prstýnek a teď patří mně!

- Jeho Vel. Dávejte pozor. Dívejte se mi do očí!
- Půltr. Do toho žlutýho uprostřed. To je působivější. Dobře se mu dívejte do toho žlutýho a všimněte si, jak mu to žlutý pomalu červená vzteky. A pozor, na červenou se nejezdí, přítelíčku. Četníci. Vaše papíry. Ukradl jste prsten!
- Šimon To není pravda!
- Půltr. Lžete! Máte ho v ruce!
- Šimon Nemám!
- Jeho Vel. Pozor, tady pánovi je zakázáno odmlouvat! Máte ho!... Tak honem!!!
- Šimon Ruce pryč!
- Jeho Vel. Že se rozzlobím!
- Půltr. Plivnu vám na hlavu. Dejte si dobrý pozor! On se našve. OKAMŽITĚ vraťte prsten!
- Šimon Tůhle! (Strčí prsten do kapsy)
- Loretka Šimone! Šimone!(Objeví se ve dveřích)
- Půltr. Pomóc, zloděj!
- Jeho Vel. Zloděj! Chyťte ho!
- Loretka Co je jim Šimone?
- Půltr. Ukradl prsten!
- Jeho Vel. Je to zloděj! Chyťte ho!
- Loretka Tak dost! Slyšíte? Nechte toho!! Koukejte mazat!!
- Půltr. (Hystericky) Zloděj!!!
- Šimon Nevěř jim!
- Loretka Tak necháte toho!
- Jeho Vel. Já toho nenechám!
- Loretka Tak půjdeš nebo ne?!(Půltr. Mrkne na Jeho Vel. A uklidňuje ho)
- Půltr. Pojd'me. Nechme toho. Vrátime se později.
- Jeho Vel. Vrátime se později Ještě o nás uslyšíte!

- Šimon Chudáčku!(Kocouři stejným krokem odejdou)
- Loretka Šimone, ztratila prstýnek s rubínem. S takovým červeným kamínkem. Říká, že se to mohlo stát tady v zahradě. Pojď budeme ho hledat. Pomoz mi! Co je ti? Ty mi nerozumíš? Co je to prstýnek snad víš, ne? Taková třpytivá věčička na krk. Chápeš to?(Šimon se směje) Cože? Tobě je to k smíchu?(Pokrčí rameny) Tak mi pomoz! Hledej!
- Jeho Vel. Vidíte to? To snad není pravda!
- Půltr. Ta se nahledá.
- Jeho Vel. Zachází příliš daleko.(Šimon se sehne a něco sebere. Jeho vel. Si pobouřeně odplívne)
- Šimon Hele!
- Loretka tys ho našel?(Šimon se na ní vítězoslavně dívá. Loretka k němu běží) Idiote! To je vajgl! Říkám ti prstýnek. Děláš si ze mě legraci nebo co?
- Jeho Vel. Viděl jste to?
- Loretka Děláš si ze mě blázně? Tváříš se nějak divně. Ty máš něco za lubem. Podívej se mi do očí!
- Šimon To už mi tu někdo řekl.
- Loretka A kdo? Kdo ti to řekl?
- Šimon Jeho Vel. Česnek. Řekl mně: „Dívej se mi do očí a sleduj jak mi rudnou vzteky!“
- Loretka (Znepokijene) Prosím?(Šimon rozdělá vajgl a čte)
- Šimon „Pro tebe Šimone. Navždy tvá Manon.“
- Jeho Vel. (Půltřešince)Držte mě!
- Šimon Na, přečti si to!(Podává jí vajgl. Loretka si ho bere)
- Loretka (Čím dál neklidnější) Tobě přeskočilo, Šimone! Ty jsi se zbláznil. Tady není vůbec nic napsáno. A hlavně, vždyť neumíš číst. Můj ty Bože! Víš co, radši nic neříkej! Na!(Vrací mu vajgla) Zahod' to!. Zahod' to! Je to špinavé.(Šimon schová vajgla do kapsy)
- Jeho Vel. Okamžitě mi ho dejte! Okamžitě!
- Loretka Tak hledej! Hledej! Slyšíš?(Šimon si klekne a oba hledají)

- Jeho Vel. To je pohled pro bohy.
- Půltř. Hergot!
- Jeho Vel. To myslíte toho zpěváka? Ten je dávno passé.
- Půltř. Pro mě ne!
- Jeho Vel. Na vás já kašlu.
- Půltř. On vás ten kašel brzo přejde.
- Jeho Vel. Hele! Na zadku má Manon!
- Půltř. Cože?...No jó...No né! Haló, vy tam!
- Šimon Co chcete?
- Jeho Vel. Dávejte pozor! Máte tam Manon!
- Šimon Já vás neslyším.
- Půltř. Asi se jí tam líbí
- Jeho Vel. Manon! Manon!(Ticho) Tak haló! Slyšíte, nebo ne? Jestli na ní nedáte pozor, tak uvidíte!...Já je zabiju!
- Šimon Mám jí na zádech. Manon mám na zádech a prstýnek mám v kapse. Potom dám Manon do kapsy a prstýnek na záda...Ale zatím si hrajeme na koníčka. Takhle jedou malí páni, takhle jedou velký páni, takhle jedou husaři...
(Vyběhne ven)
- Jeho Vel. Já ho zabiju!
- Loretka Šimone! Šimone! Co blázníš? (Z dálky je slyšet vesnická kapela, která se blíží. Všichni se otočí. Vběhne Šimon)
- Šimon Muzika! Muzika!(Zastaví se u vrat a čeká, až půjde lapela kolem)
- Loretka Potom ho najdeme.Půltřešíňko! Veličenstvo! Pojd'te sem! Honem!(Žene je do domu. Hudba se blíží. Kocouři vyjdou po chvílce z domu, každý má okolo krku ohromnou mašli) Tak rychle, rychle! Pojd'te!(Kocouři se rozpačitě rozhlížejí. Loretka běží k vratům za Šimonem. Kapela pochoduje okolo. Loretka tleská. Šimon s Loretkou jdou za kapelou) Pojd'te, honem!(Kocouři nic) Tak si trhněte nohou!(Vyběhne ven. Kocouři zůstanou sami. Půltř. U dveří u domu. Jeho Vel. Uprostřed zahrady)
- Jeho Vel. Co je to?
- Půltř. Pojd'te se podívat!

- Jeho Vel. Ptám se vás, co je to!
- Půltř. Dejte mi pokoj!
- Jeho Vel. Ptám se vás, co je to! (Ticho) Ptám se vás, co je to!(4x opakuje)
- Půltř. Jé!...Poslyšte, vyměňte desku!
- Jeho Vel. Ptám se vás, co je to?
- Půltř. A jinak vás nic nebolí?(Směje se) Vy máte srandovní účes. Kde se vám to stalo?
- Jeho Vel. A vy už jste se viděl?
- Půltř. Těžko můžu koukat sám na sebe.
- Jeho Vel. A chtěl byste?
- Půltř. Jen ve výjimečných případech
- Jeho Vel. A ve kterých? Kdy?(Naštvaně) Odpovídejte stručně a jasně a vybírejte je to podstatné! Své odpovědi přizpůsobte nedostatku času a délce mašle, která vám byla přidělena!(Upraví si mašli. Půltř. Také)
- Půltř. Poslyšte příteli, nudíte mě. Pokud mě budete i nadále klást otázky, budete si muset odpovídat sám. Neměli bychom si tykat?(Jeho Vel.SI SEDNE. Ticho. Půltř. Si sedne k němu)
- Jeho Vel. Něco jsi nakouzl. Já na tobě chci konkrétní případy
- Půltř. (Bečí jako ovce) Béééé...(Ticho)
- Jeho Vel. Ne.
- Půltř. Béééé. (Náhle si vzpomene) To je beran! Béééé(Chvíli ticho, potom vydá podivný zvuk) Co je to?(Zopakuje zvuk) No? Dobře poslouchajte!(Znovu zvuk) That is zelené strašidlo.(Opět zvuk)
- Jeho Vel. Hrůza.(I on vydá příšerný zvuk) A co je tohle?
- Půltř. To nevím.
- Jeho Vel. To je kavka.(Znovu opakuje zvuk)
- Půltř. Jo, já už jsem tě slyšel. (Znovu zvuk) Už jsem tě slyšel! No tak dobrá. První případ, kdy bych se na sebe mohl dívat, je v noci, při úplňku.
- Jeho Ve. Nesouhlasím.

- Půltr. Ale ano.
- Jeho Vel. A druhý případ?
- Půltr. Počkej, to ještě není všechno!
- Jeho Vel. Dokončíš to příště.
- Půltr. Jo, až budu v Jugoslávii. Protože teď, to je pravda, nemám čas. Je to problém čtyř různých příkladů nebo chceš-li zeleného strašidla na čtyřech nohách, které dělá(Zvuk, který před tím předvedlo Jeho Vel.) A tohle, co uslyšíš teď, to je ten čtvrtý příklad nebo ta čtvrtá noha.(Zvuk) Krysí pacičku viděti, trápení celý den mítí. A za páté, když je úplné ticho a po dvoře chodí metař Daisy, tak to není žádný příklad, ale krysí ocas, co patří k těm čtyřem nohám, když si vyjdou na procházku. Pokud ovšem může být krysí ocas považován za záchranou nohu.
- Jeho Vel. To je strašný!
- Půltr. A co se hovnu nelíbí, to má u mě kvalitu. A to je ten případ třetí. Tak, můj drahý, a to je všechno, co si strašidlo(Zvuk) narvalo do beden a schovalo na chalupě v Kanadě.
- Jeho Vel. Uf!..Prosím tě už dost!(Natáhne ruku, kam mu přistane Manon)
- Ty moje lásco malinká!
- Poletíš na pout'?' Napapat se sýrečku?
- Napapat se nugátku?(Foukne do ní)
- Tak za chvíli. Sejdeme se u párků.
- Půltr. Podívejte!
- Jeho Vel. Co?
- Půltr. Tam na zdi. Ještěrka!
- Jeho Vel. Zlatý a zelený na slunci. Jako erb, sýr a nugát. Zkažené maso. Břícho si hřeje na slunci
- Půltr. To je Daisy. Metař.
- Poznáváte ho? (Oba se dívají na ještěrku)
- Přibral.
- Očividně přibral.

Přibral, přibral, přibral.

Jeho Vel. Pukne, idiot!

Půltr. To jsou ty jeho fórečky.

Jeho Vel. Hajzlík! Jak se sem dostal?

Půltr. To...

Jeho Vel. Tady nemá co dělat! Bude nás jen votravovat. Podívejte se. Je tlustej jakprase! Přišel si z nás dělat srandu. Jak se tváří, jako by se koukal na hodinky. Jak se nafukuje ve svý nedopnutý, brokátový vestě, jak mu visí břicho. Jak se jeho noha nenápadně sune kupředu, chystá se k pokryteckému bodyčeku. Hej! Pane majordome krále pruského! Ten nadělá stovky mrzáků a autobusy chytá v letu!(Křičí)...zelené a žluté autobusy, všichni jsou ztracený!

Půltr. Vy jste se zbláznil!

Jeho Vel. Jen se podívejte, co se sem v neděli vloudí, když páni nejsou doma.

Půltr. To máte pravdu. Stačí chvilka nepozornosti.

Jeho Vel. Proklouzne mezi dveřmi, pane. Postaví na kamenou lavici svá kamínka na dříví, svou pánvičku na pečení a s hlavou v dlaních, zadkem v trávě vám tu drobí ty svoje chvíličky, a nadouvá se, nadouvá, nadouvá jako ve větru, břicho v peci a hlavu v listí.(Pozorují ještěřku Nehýbejte se! Je průhledný.

Půltr. Je to Daisy, Daisy touha.(Číhají. Půltr. Vyprskne v smích) Ať žije démon, který si hřeje břicho na slunci. Břicho ze kterého se mu na tom slunci kouří. Ať žije jeho břicho, které kouří a hnije, které se roztahuje po azuru ve vůni kadidla, zelené a zlaté, porostlé travinami a posázené stromy. Obtočené potůčky a v objetí řek a pahorků, pokryté mřížovým cest a mozaikou polí kežících v mlze slunečních dní.

Jeho Vel. Svěží vzduch stínu. (Je slyšet Loretčin smích. Vrací se s udýchaným Šimonem, náruč plnou věcí, které vyhráli na pouti. Šimon obtočený girlandami z barevných papírků tančí. Kocouři je bez hnutí pozorují)

Loretka (Půltrešince) podívej co jsem vyhrála! Podívej! To byla legrace. Měli jste jít s námi,(Šimon položí část své kořisti na stůl. Všimne si Daisy a začne jí pozorovat jako oba kocouři) Prolezli jsme všechny krámky. Koupili nám od všeho něco Na všem jsme se svezli a všechno jsme si zahráli. Já zbožňuju poutě. Střílela jsem ve střelnici. Je to hrozně těžké. Ale on je úžasný, kdybys ho viděl. Znáš ty červené terče? Na první ránu se trefí do středu a všechny další do stejného místa. Byla tam spousta dýmek, květin, panenek. Všechny je srážel. Podívej, tohle! Ona byla hrozně šťastná. Pořád se smála a všichni je pozorovali. Šuškali si mezi sebou a obdivovali je. Vypadali jako král a královna. Jak já na ně byla hrdá. Chápete to vůbec, ty tlustá Půlko Čokolády a

ty Její Veličenstvo Suchá Švestko, vy neschopní lenoši, vy kocouři prohnili. Vy umíte jen čumět a válet se na slunci!(Směje se) Vy vousáči! Vy lovci motýlů! Máte strach i z mouchy. A těch myší, kdybyste všechny viděli. Ve všech velikostech a ve všech barvách. Jaké kdo chtěl. Posloucháš mě? Byla tam jedna myš velická jako tygr. Celá z ovocného těsta, která řvala a chytala kočky. Tak pozor, aby si jí sem pán nepřines. Bim do oka! Snědla jsem tři. Kdybyste šli s náma, dostali byste taky. Co je vám? Jste nemocní?(Šimnovi) A co ty? Ty taky?(Šimon si dá ruku na ústa a začne rvát jako indián. Vytáhne dvě velké dětské pistole a začne střílet do vzduchu. Míří na Daisy a lítá po zahradě)

- Šimon Útokem v útok! Na něěě! Bumbubum!Kupředu!
- Loretka Pozor! Braň se! Bravo! Bravo! Dělej!. Braň se! Do nich! Hff na ně!(Šimon střílí a vyběhne ze zahrady do ulice. Kocouři jsou mrzutí, Loretka se směje)
- Loretka Úplně se pomát!. Šimone! Vrať se! Vzbouříš celou vesnici. (Šimon vletí dovnitř a tentokrát se vrhne na kocoury) Do nich! Pobij je všechny!(Šimon po nich střílí. Kocouři zděšeně utíkají. On je s řevem pronásleduje, až je vyžene ven. Vráti se celý udýchaný. Loretka se už vůbec nemůže smát. Šimon po ní skočí)
- Šimon Zajatec! (Loretka mu utíká)
- Loretka Budeš kočka. Chyť mě! Pomóc, pomóc, Půltřešíško! Veličenstvo! Honí mšě vlk! Pánové!(Vyběhne se Šimonem ven. Kocouři zděšeně nakukují do zahrady. Loretka se vrací. Hledá kam by se schovala. Schová se za živý plot. Vběhne Šimon a hledá jí..Zajde za křoví. Loretka vystrčí papírovou růži a mává jí. Šimon jí uvidí a vystřelí na ní. Loretka vykřikne. Ticho. Potom vykřikne Šimon)
- Šimon Loretko!(Myslí, že jí zastřelil. Skočí do křoví a vynáší Loretku v náručí. Ona dělá mrtvou. Šimon jí nese dopředu. Neví co má dělat. Dívá se zděšeně okolo sebe. Je zoufalý) Je mrtvá! Ona je mrtvá!(Loretka se neudrží a vyprskne. Šimon jí pustí a dívá se na ní. Nic nechápe)
- Loretka Co koukáš, ty blázne? Sestřelils panenku. Co je? Co je s tebou? Tys opravdu myslel, že jsem mrtvá? Vnímáš mě nebo ne? Ty seš cvok.(Vezme mu pistoli) Vždyť jsou to hračky. (Směje se) No tak, nech toho! Mířils přece na růži, ne! Na růži, já v té růži nebyla. Chápeš to?(Šimon nic Loretka pokrčí rameny, posbírání své věci) No tak dobrá. Přijdou až po večeři. Nemusíš prostírat. Ty jsi ale idiot! Já si jdu trochu odpočinout. Uf!(Zajde do domu. Šimon udělá několik kroků)
- Šimon Mrtvá.(Zděšeně. Jde se podívat za živý plot. Potom se vrátí) Mrtvá... ona je mrtvá!(Vykřikne) Loretko!
- Loretka (V okně) Šimone! Šimone! Tady jsem. Kam běžel?(Vyjde na zahradu, jde na ulici a volá) Šimone! Šimone!(Vejde Jeho Vel.)
- Jeho Vel. Jak vám říkám, všechno je v hajzlu.

- Půltř. (Vchází) Hm...
- Jeho Vel. Uviděl Daisyho. Střelil po něm. Dovedete si představit jestli ho zahnal?
- Půltř. Naštval ho. Hlavně ho neměl naštvat.
- Jeho Vel. To je vážné. Velmi vážné.
- Půltř. Ale ne.
- Jeho Vel. Ale jo!(Po chvíli)...Manon! Kde je Manon?(Zoufalý Manom! Střelil po Manon!
- Půltř. Ale ne. To přece nejsou pravé pistole.
- Jeho Vel. Ale ona je tak malinká. Tak křehká. Jí zabije i revolver z čokolády! A pak ten hluk, kouř, dojetí, co já vím! Manon! Manon(Volá a odchází) Manon! Manon!!! Ona je mrtvá! Mrtvá!(Vrátí se uklidněný) Pojd'te, ustrojíme jí krásný pohřeb. (Odejde. Půltř. Pokrčí rameny a sedne si)

Konec čtvrtého dne

Čtvrtá noc

Noc. Manon si sedne na Půltřešítku.

Půltř. Dobrý den, drahoušku. Tak to vy píšete básně na staré vajgly? Měla byste si dát pozor. On vás opravdu miluje, ne, Šimon ne, můj kamarád, víte? Vášnivě vás miluje. Jestli vy máte ráda Šimona, prosím, mě se to netýká. Já jenom, že můj kamarád, měla byste na něho trochu myslet. Odešel úplně zničený. Myslí, že jste mrtvá. Věřte mi, tady to není dům pro vás. Tady se dějou věci. Je to bitevní pole. Měla byste si jít na několik dní odpočinout k příbuzným, má drahá. Prosím? Ale jistě. Ano. Ano. Dejte mi vědět! Úplně bitevní pole... Ne... Trochu víc nahlas, prosím!... Oh... To víte, já... Ano... Ne... Ano, já... Dobře. Pište nám! My vám odpovíme... Ano. Dobrou noc. Já si zachovám chladnou hlavu a bílé zuby.. Nechte mi mé malé blešky! V novinách je dnes spousta zajímavých zpráv.(V dále zní muzika, projde Loretka, potichounku, jako ve tmě) Dobrý večer.

Loretka Dobrý večer. Neviděl jsi Šimona?

Půltř. Šimona? Ne.(Vstává) Tančíte?

Loretka Prosím.(Tančí spolu) Děkuji.

Půltř. Děkuji.(Loretka odejde do domu. Její okno se rozsvítí. Půltř. Odejde také. Okno Loretčina pokoje potemní. Tma. Šimonův hlas)

Šimon Jejich whisky je báječná... Vynikající! To ano... Stejně jsou milí. Potkali jsme se na pouti. Chápeš? Já pochopil všechno, co jsem dřív nechápal. Samozřejmě, že není mrtvá. To bylo absurdní, že jsem tomu věřil. Jó, auta! To je bašta, projíždět se v autech! Vrr, vrr! (Napodobuje zvuk motoru. Ticho. Vychází měsíc. Šimon usne uprostřed scény. Po špičkách přicházejí kocouři. Potichu se blíží k Šimonovi)

Půltř. Gaudeamus.

Jeho Vel. Gaudeamus. Je opilý. Prsten.(Skloní se nad Šimonem)

Půltř. Opatrně!(jeho Vel. Prohledává Šimonovi kapsy)

Jeho Vel. Tady je. Mám ho.(Ukazuje prstýnek)

Půltř. Vrať ho pod kámen!

Jeho Vel. Našel by ho.

Půltř. To je pravda. Tak ho sežerem.

Jeho vel. Dobře.(Jde potichu k Šimonovi) Zloději! Špíno!

- Půltř. Nafoukanče nafoukanej!
- Jeho Vel. Tupče tupá!
- Půltř. Lenocho líná!
- Jeho Vel. Pohrdal náma. Útočil na nás!
- Půltř. Prostě nás otravoval a proto ho sežerem!
- Jeho Vel. Už jsem se ho dávno chtěl zbavit! Sežrat mu střeva!
- Půltř. Ohryzat prsty u nohou!
- Jeho Vel. Už se nikdy nenažere! Amen aleluja! Mňam, chrup! Sežerem ho!
- Půltř. Zakroutíme mu krkem!
- Jeho Vel. Zabijeme ho a sníme!
- Půltř. Ne, nejdřív ho sníme! Lepší syrový, než pečený a lepší živý, než mrtvý. Ty ho budeš držet a já ho budu jíst!
- Jeho Vel. Nejdřív mu prokousni krk, aby nemoh křičet!
- Půltř. To je zbytečné, mám hlad.
- Jeho Vel. My máme hlad! My máme hlad! Jde se na to!
- Půltř. Jde se na to!(zarazí se) Hele, až ho sníme, tak sníme i dům. Sníme dveře a potom zdi, okna, okenice, sníme podlahu, koberce, nádobí, povlečení, hrnce, troubu, kohoutky a roury. A až sníme celý dům, tak se pustíme do zahrady, do kytěk, do stromů, do kamení a do všeho kolem. Sníme celou zem. Sníme celou zem. Je celá z marmelády. Zůstaneme jenom my a budeme hrozně tlustí protože budeme mít všechno v sobě. A potom sežeru i tebe protože já chci sníst všechno a protože jsem nejsilnější a nejchytřejší, tak zůstanu sám. Jenom já sám! Nejtlustší a nejinteligentnější! Jenom já, slyšíš? Sednu si na vás na všechny.
- Jeho Vel. Nehc těch keců!
- Půltř. Skočím na něj a sežeru mu oči!
- Jeho Vel. Vysaju mu morek z kosti!
- Půltř. Hlavičku, ouška. Mozeček s citronovou šťávou!
- Jeho Vel. Mňam, chrup! Játra chrup! Oči chrup! Uši chrup! Nos, jazyk, chrup, chrup!

- Půltr. A chrup do lýtky a chrup do svaly a krup do kotletky a chrup do krajek a chrup do kšand.
- Jeho Vel. A do studánky a do krčmy a do bílého vínečka!
- Půltr. A chrupi, mňami, chroust a chrup, chrc, prc, mňam a chrup do žíly a chrup do nervu!
- Jeho Vel. A nejseš trochu cvok?
- Půltr. A chrup, chrup, chrup do srdce! Do nahatýho a syrovýho srdíčka zasadím chrupanec...ááách a piješ, piješ...ááách! Krev!(Dělá zvuk, jakože pije)
- Jeho Vel. Krev!(Dělá tentýž zvuk, oba pijí a usnou. Šimon se vzbudí. Rozhlíží se. Uvidí kocoury)
- Šimon Spíte?...Kšc!!(Kocouři vyletí)
- Půltr. Pomóc, zloději!
- Jeho Vel. Zloději, pomóc!
- Šimon Tak dost! To stačí, ne?
- Půltr. Proč jste se probudil?
- Šimon Cože?
- Jeho Vel. Nemáte na vybranou!...Policie...Legitimujte se!
- Šimon Zdálo se mně, že mě chcete sežrat.
- Jeho Vel. Co to povídá?
- Půltr. Nevím. Chtěli jsme vás sežrat, ale nebyl čas. Trochu jsme si schrupli.
- Jeho Vel. Sežerem vás teď!
- Šimon Vy mě sežerete?(Zvedá se) Aha...Prima. Tak dobrou...
- Půltr. Ani hnout!
- Šimon No dobrá.
- Jeho Vel. Skočíme na vás. Ani se nehněte. Hlavně nechoďte do domu.
- Půltr. Pojd'!(Kocouři ustupují od Šimona. Postupují velmi pomalu. Najednou znehybní. Číhají. Vejde Loretko. Vykřikne. Šimon se podívá naní a na kocoury a začne se smát)

- Simon   Loretka, neboj se!(Obejme jí a odvede jí do domu. Rozsvítí se okna milenců)
- Jeho Vel.   Ale, že jsme je vyděsili. Co budem dělat? Fouká vítr. Ve vzduchu je bouřka.
- Půltř.   Jo, jo. Je cítit déšť.(Okna zhasnou)
- Jeho Vel.   Zhasli. Objímají se. Pojd'te. Mamon, Manon! Svět je černý. Svět je studený.(Odcházejí po špičkách. V dáli zahřmí, několikrát houkne sova. Potom zvuk deště. Neurčitě svítá.

Konec čtvrté noci

Pátý den

Děšť ustane. Svítá. Objeví se Šimon se zavazadlem. Projde zahradou na ulici. Po chvíli se vrací. Zastaví se. Zaujme stejnou pozici jako na začátku hry. Znovu sebere prsten a strčí ho do kapsy.

- Loretka (Z domu) Šimone budou jíst v zahradě. Prostři! (Šimon prostírá jako na začátku hry. Na prahu se objeví Loretka)Viděl jsi je? Měli by tu být.(Šimon neodpovídá. Prohlíží si stůl. Loretka z okna milenců) Šimone, jejich věci zmizely!. (Ticho)
- Šimon Odjela.
- Loretka Odjela?
- Šimon Brzo ráno,nesl jsem jí kufry.
- Loretka Opravdu?(Šimon přikývne. Loretka je bezradná) A on?
- Šimon Spal.
- Loretka Spal?... Spal! Ale...On se nevzbudil?
- Šimon Ne. Odnosl jsem jí kufry.Odjela.
- Loretka Ale...proč jsi mu to neřekl?(Ticho) Co říkala?
- Šimon Řekla: sbohem. Někdo na ní čekal...Ano...(Ticho)
- Loretka Někdo na ní čekal? Šimone, já tomu nerozumím...Já to nechápu...Bože...On je tady.
- Šimon Ale teď?... Co teď?
- Loretka (Z domu) Šimone!(Šimon vejde do domu. Objeví se kočky)
- Jeho Vel. (Velmi nepříjemně) Co to děláte?
- Půltř. Co je vám po tom!
- Jeho Vel. Prosím?(Sednou si ke stolu) Ještě jsme nezačeli.
- Půltř. To je prostřeno pr nás. Pro nás přece.(Vejde Šimon)
- Šimon Cože?
- Jeho Vel. Co to říká?

- Půltr. Já mu nerozuměl.
- Šimon Mají hlad. To vidím. Nesedí na svých místech. Táhle! No táhle! Táhle!
(Kazuje na jejich místa. Křičí) To nejsou vaše místa , tady! To nejsou vaše místa!
- Půltr. Můžete mosit na stůl. A nedělejte tady bordel!
- Jeho Vel. Copak máme dobrého?
- Půltr. Srdíčko.
- Jeho Ve. Pane vrchní, srdce a pěkně krvavé!
- Šimon Co to melou? To je divný, nerozumím ani slovo. Co je? Zmizte odsud!
- Jeho Vel. To je krysa. O nejíme!(Vstává od stolu)
- Půltr. To nejíme!(Taky vstává od stolu. Ticho. Sledují Šimona. Trochu odstoupí a pak se oba začnou smát a odejdou. Šimon se za nimi dívá, pak se podívá a stůl a sedne si)
- Šimon Ona se vrátí. Ona se vrátí... Možná se vrátí. Vrať se, prosím tě!... Ach, vraťte se! Vrať se! Vrať se!... Ba ne, ona se nevrátí. Nevrátí se.(Odnáší smutně její příbor Pak si to rozmyslí. Položí ho a sedne si) Ne, já nemůžu. (Vejde Loretka. Tázavý pohled)
- Loretka Šel nahoru do pokoje a pak odešel, bez jediného slova. Kdybys ho viděl! Byl bledý, úplně bílý! Neplakal. Ach, Šimone, co se vlastně stalo?
- Šimon Já ti to vysvětlím.(Loretka si sedne proti němu) Ne... takhle ne. Tady ne,
(Ukazuje na východ ze zahrady) Tudy... Jdi ven a vrať se! Dělej jako by ses vracela! Běž! Tak, a teď pomalu vejdi!(Pozorně jí sleduje. Loretka se posadí) Vrátila ses! Ta ses vrátila!... Rozumíš tomu? To se těžko vysvětluje.
- Loretka Šimone, bratříčku, ty najednou mluvíš! Dřív jsi pořád mlčel nebo říkal hlouposti. Teď ti rozumím... Vůbec nevypadáš hloupě. Uvědomuješ si, co říkáš? Víš, co říkáš?
- Šimon To je hrozně těžký!
- Loretka Řekni co se stalo!
- Šimon Já nevím. Na nic se nepamatuju.
- Loretka Maminku to bude ,rzet.
- Šimon Maminka?,,Kdo je to?
- Loretka Ale vždyť víš.

- Šimon Ne, Nech mě přemýšlet! (Vstane. Vejdou kocouři)
- Půltr. Dobrý den, slečno.
- Loretka Dobrý den.
- Jeho Vel. Dobrý den. Hosté už odjeli? Zaplatili účet?
- Loretka Ona odjela.
- Jeho Vel. A on?
- Loretka Ještě ne.
- Šimon Trpíš samomluvou?
- Loretka Odpovídám Jeho Veličenstvu. Klade mi otázky.
- Jeho Vel. Důležité Otázky.
- Šimon Jeho Veličenstvo Česnek mluví?
- Jeho Vel. Co říká?
- Loretka Ptá se, jestli mluvíš.
- Jeho Vel. Ne.
- Půltr. To je brácha, ten pán?
- Loretka Ano.
- Půltr. Ukrad prsten!
- Loretka Jaký prsten?(Šimonovi) Ty jsi ukradl prsten?
- Šimon Jaký prsten?
- Půltr. Dělá, že nic.
- Šimon Co říká? Ale...Ale... Říkal něco?...Počkej!
- Jeho Vel. Udělal to a ještě to svedl na nás!
- Loretka Co se to děje? Já už ničemu nerozumím! Mluvíte všichni najednou.(Odejde)
- Půltr. Vidíte, co jste způsobil?
- Jeho Vel. Vyhnal jste tu ubohou slečnu!

- Půltr. Vyhnal jste tu ubohou dámu!
- Jeho Vel. Dělal jí návrhy.
- Půltr. Jakého druhu?
- Jeho Vel. Jakého druhu, Věřte mi, ten nespád z višně. (Šimon vstane a vezme „její“ příbor)
- Šimon Já nemůžu. (Dívá se na kocoury, ti se rozestoupí a nechají ho projít do domu. Potom jdou ke stolu a dívají se na něj. Potom se podívají na sebe. Vezmou se za ruce a odejdou)

Konec pátého dne

Pátá noc

Polohlasně. Pozorují milence, který sedí vzadu v zahradě. My ho nevidíme.

Jeho Vel. Je tam. Seděl tam celý den. Ani se nehnul.

Půltř. Ani nejedl?

Loretka Ne.

Jeho Vel. Věříte, že mám hlad?

Půůtř. Já nevěřím ničemu.(Ticho)

Jeho Vel. Co tím chcete říct?(Půltř. si sedne a dívá se na nebe)

Loretka Číháš na ptáky?

Půltř. Na hvězdy. Vyber si jednu!

Loretka Támhle tu.

Půltř. Kterou?

Loretka Vidíš ten mráček? Ten, co stojí na místě. Trochu víc vpravo.

Půltř. To je Alfa ze souhvězdí Lyry.

Loretka Alfa ze souhvězdí Lyry?

Půltř. Nebo Vega, jestli chceš.

Loretka Ty znáš hvězdy?

Půltř. Jo.

Loretka Kde ses to naučil?

Půltř. U nás v rodině se to dědí, z otce na syny.

Jeho Vel. Vytahuje se.

Loretka Neprovokuj! S tebou se nebavím! Co to znamená Vega?

Půltř. To znamená pohled'.

Loretka Pohled'?... Takže vždycky když řeknu pohled', je to jako bych řekla Vega?

- Půltr. Ano.
- Loretka Všude samé hvězdy.Nevěděla jsem, že je znáš. Víš co?. Napříště už ti nebudu říkat Půltrešíňko, ale hvězdné nebe.
- Půltr. To se mi líbí
- Jeho Vel. Ticho!
- Loretka Ty mlč! Vy mlčte!
- Jeho Vel. Já nic neříkám.(Ticho)
- Loretka Šimone!
- Šimon Ano?
- Loretka Na co myslíš?
- Jeho Vel. To je strašný, jak jsme všichni nešťastný.(Rozvzlyká se)
- Loretka Neplač! No tak...No.(Jeho Vel. Se uklidní)Vzpomínáš? Říkala „Šimone, Loretko, moje ubohé děti, já vás nikdy neopustím. Budu jako vaše starší sestra.“ A odešla! Nechala ho samotného. Jako nás. Proč?
- Půltr. Mám mlčet?
- Jeho Vel. Vy nevíte proč pláču já.
- Loretka A proč pláčeš?
- Jeho Vel. Protože odešla.
- Loretke My taky.
- Jeho Vel. Ale ne!...Manon.
- Loretka Manon?
- Jeho Vel. Ta moucha, co se jí Půltrešíňka bojí.
- Loretka Hvězdné nebe!
- Jeho Vel. Moje láska, Manon odletěla. On mi jí chtěl vzít. Ztratila hlavu. Psala mu verše na staré vajgly.
- Šimon Pamatuješ?(Loretce)
- Jeho Vel. Chtěl jsem si jí vzít. Teď má jeho. A on to možná už udělal.

- Šimon Ale ne. Pochopitelně, kdybych chtěl... Chvíli jsem o tom i uvažoval...
- Jeho Vel. Vidíte?
- Šimon Ale přiznám se, že jsem to nemyslel vážně.
- Jeho Vel. Ukradl jsi prsten!
- Šimon Neukradl jsem ho! Ztratila ho.
- Loretka Prstýnek?
- Jeho Vel. Chtěl jsi ho dát Manon! Nechals jí v něm běhat. Jako veverku v kleci!
- Šimon Držel jsem prstýnek mezi palce a ukazováčkem a ona tam vevnitř lítala. Tady je. (Vyndá prstýnek z kapsy a dá ho Loretce)
- Loretka Šimone!! Tys to udělal! A lhal jsi mi! (Bere prstýnek) Prstýnek... (Dívá se na něj a rozpláče se) Běž mu ho vrátit! (Šimon zmizí ve tmě. Oba kocouři se také rozpláčí. Šimon se brací)
- Šimon Poděkoval mi. A dal mi ho. Řekl mi: „Neplačte!“ (Vzdechy a vzlyky. Šimon se taky rozpláče. Je tmavá noc. Všichni se ztrácejí ve tmě. Rozsvítí se forbína. Šimon prochází s jeho kufrem)

Konec páté noci

Šestý den

Přichází Jeho Veličenstvo Česnek. Jde ke stolu. Vyndá z kapsy karty a míchá je.

Jeho Vel. Na noc.(Vyloží několik karet. Vyjde Půltr. s dopisem v ruce)

Půltr. Pošta! (Jeho Vel. Schová karty(Dopis od Manon!(Jeho Vel. Ho vezme, otevře a čte)

Jeho Vel. „Drazí přátelé. Jsem Manon a píši vám z Říma, kam jsem odletěla, abych si trichu odpočinula od vší té dřiny, o které víte a od všech těch obav, které si jistě dovedete představit. Přemýšlela jsem o Šimonovi. Víím, že se ke mně nehodí. Potvrdila mi to i má sestřenice. Už o tom nemluvme. Setkal jsem se s Rózou a Natálií. Budu končit, protože slyším zvonek prodavače sýrů. Je to vznešený a odvážný chlapík. Jeho city v žádném případě neodpovídají prostředí, ze kterého vzešel... Čtu Sartra, kterého mi doporučilo Jeho Veličenstvo. Se vším nesouhlasím. Promluvíme si o tom později. Vráťím se s přáteli. Máte-li tři volné pokoje, můžete mi je rezervovat. Líbám vás, Manon.“

Půltr. Cosi fan tute!(Ticho. Kocouři si potichu sednou na svojí lavici. Zpěv ptáků. Jeho Vel. Se podívá vzhůru) To není Tonda, to je Edgar.

Jeho Vel. Edgar, to je manžel Honorýny?

Půltr. Jo.

Jeho Vel. O tom už jsme před týdnem mluvili.

Půltr. Snad.

Jeho Vel. Určitě.

Půltr. Vždyť je to jedno.(Ticho. Přichází Loretka se Šimonem. Sedají si ke svému stolu.(Dlouhé ticho)

Loretka Je to smutné. Mně je tak smutno, Šimone.(Ticho)

Půltr. Je to smutné.

Jeho Vel. Velmi.(Ticho. Všichni se na sebe dívají)

Loretka Tak řekněte něco!(Ticho. Kocouři se zvednou a jdou si pomalu sednout ke stolu Šimona a Loretky. Ticho)

Jeho Vel. Kanastu?(Ukazuje karty)

- Loretka Ne!(Jeho Vel. karty schová) Ale... Ale Já to nechápu... Já se asi zblázním.(Dívá se na kocoury) Veličenstvo... Půltřečítko.
- Půltř. Hvězdné nebe!(Ticho. Pauza)
- Loretka Hvězdné nebe...(Pauza)
- Nazvala jsem tě hvězdným nebem.
- Bylo prostřeno.
- Hlubokým nebem letí hvězda.
- Jeden skok do leva, zatačka vpravo.
- A hop! Spadla nám do zahrady.
- Její Veličenstvo Velikost Duše a vy Hvězdné nebe,
přátelé moji, náušničky moje.
- Její Velikost Stromů, Půlškeblička,
Mé srdce se ztrácí v dýmu.
- Kde je můj snoubenec?(Ticho)
- Jeho Vel. Za noci, ani hlásek,
Někdo nás pozoruje,
Očima lesa dokořán.
Svět pláče.
a jeho slzy se vylévají z břehů.
- Loretka Šimone, ta chápeš, co se stalo? Poslyš, víš co? Já budu Lilla a ty Petr.
Ano?(Kocourům) A vy, vy budete diváci. Tak zvedněte se!(Posadí jednoho vpravo, druhého vlevo) Semhle! A nehýbejte se! Když budeme někoho potřebovat, tak vám řekneme. Jestli chcete, tak teď jste ptáci. Tak. Ty jsi Petr.
Procházka v zahradě.(Vyjdou ven a hned se vracejí. Loretka je zavěšena do Šimona. Mlčky obejdou zahradu)
- Lilla Petře!...(Pauza) Petře!...(Pauza) Petře!
- Loretka Tak co je? Hraješ nebo ne? Pojď, sedneme si támhle. Proč mlčíš? Co je s tebou? Přece nemůžeš hrát, když nic neříkáš!...nebo... Já nevím... Tak mě polib!...Dělej něco!

- Šimon Lillo!...Lillo!...(Přitiskne jí k sobě. Půltřešinka vydá skřek zeleného strašidla)
- Lilla Co to bylo?
- Šimon Asi nějaký pták.
- Lilla Nějaký divný pták! Už jsi to někdy slyšel?(Jeho Vel. vydá příšerný skřek kafky) ...Och...A co je tohle? Slyšels? Ten musí být obrovský! Já si připadám jako v Africe. Co to může být?(Půltř. a Jeho Vel. jsou ve formě a začnou se předhánět ve vyluzování příšerných zvuků. Loretka zuří)
- Loretka Ale ne! Nechte toho, vy pitomci! Mlčte idioti!...Tak nechte toho!! A vypadněte!(Kocouři nerozhodně stojí) Vypadněte!(Kocouři uraženě odejdou) Všechno zkazíte!(Vrátí se k Šimonovi) Kde jsme skončili?(Sedne si)
- Šimon (Nervózně) Lillo!
- Lilla Co je?(Dívá se na něho) Petře, poslyš!...(Šimon jí dá prst na ústa)..Petře, ta mi nevěříš?
- Šimon Někdy je tma.
- Lilla Já mám tmu pořád. Ale teď už ne. Tys pochyboval. Podívej se na mě, ty pořád pochybuješ!
- Šimon Lillo!
- Loretka Řeka v zajetí břehů. Vysoké nebe. Širý, širošířý svět. Lodička pluje. Po stránce v knize. Podívej, to je náš příběh napsaný na ohromném, zářícím světě. (Šimon jí políbí, ona se mu poddává, ale pak se začne smát a odtahuje se)
- Loretka Nech toho! Co to děláš? To je k smíchu!
- Lilla Petře! Ach, Petře! Můj prstýnek!
- Šimon Upadl.(Skloní se)
- Lilla Máš ho?(Hledají) Není tady! Loretko, Šimone!, já jsem ztratila prstýnek!
- Loretka Ale ne, to nebylo v zahradě! To si jen tak hrajeme. To bylo v mém pokoji.
- Lilla Petře, najdi ten prstýnek! To je špatné znamení. Petře, hledej!(Šimon vyndá z kapsy prstýnek a ukazuje ho Loretkce) Můj prstýnek!..Ty jsi ho našel!(Skáče radostí. Potom náhle zuřivě)
- Loretka Zloději! Zloději! Zloději! Jak jsi se opovážil! Zloději!(Rozpláče se)
- Lilla Petře, hledej ten prstýnek! Můj prstýnek. Můj prstýnek!
- Šimon (Bere jí kolem ramen) Lillo, tady je.

- Lilla (Bere prstýnek do ruky) Ztratil se. A přece je tady. Třpytí se... Celý svět se třpytí... (Ustrašeně) Petře, svět se třpytí... (Křičí) Petře!!!
- Šimon Lillo! Lillo, neboj se!!
- Lilla Teď mě ved'!(Šimon jí pomůže vstát. Ona se do něho zavěsí) Budu muset jít, Petře.
- Šimon Já vím.(Políbí jí na ústa. Potom nekonečně smutný upustí prstýnek a odejde. Loretka zůstane sama. Vejde Jeho Vel.. Vypadá hrozně)
- Loretka (Lekne se) Co je? Co je? Co chcete? Kdo jste? Kdo jsi?(Jeho Vel. se přibližuje, Loretka ustupuje) Šimone!... Ne, Petře! Ach!... Ano, on spí. Ale kdo je tohle? Její manžel... Možná... nebo její otec nebo snad... četníci. Ale já jsem nic neprovedla! Ne!!(Jeho Vel. se stále blíží) Ne! Petře! Petře!(Uteče. Jeho Vel. sebere klidně prsten a odejde. Vejde Šimon)
- Šimon (Rozrušený) Lillo!(Běhá po zahradě) Lillo!(Vyběhne na ulici) Lillo! Lillo! Lillo!(Ticho. Vrací se. Jde ke stolu) Lillo!... Lillo!(V pozadí se objeví Půltř.. Zůstane stát) Lillo!(Šimon vejde do domu)Lillo! Lillo!(Opět vyjde a sedne si) Lillo!(Pro sebe) Neviděli jste Lillu? Šla se projít, říkáte?(Pauza)... Šla pryč?... Odešla?... Ona odešla?Půltř. Ano.
- Šimon Co říkala?
- Půltř. Nic.
- Šimon Někdo na ní čekal?
- Půltř. Ano.(Zdrcený Šimon se zhroutí)
- Šimon Lilla, příliš dlouhá zima,
Zašlo slunce.
Zašla noc
Jsem tu sám.
A naše oči se dívají jinam.
- Půltř. Ona se vrátí.
- Šimon Myslíš?
- Půltř Určitě. Vrátil se. Slibuji vám to.(Po špičkách odejde. Stmívá se. Vejde Loretka, zpívá si. Uklidí se stolu a odejde. Nevšimá si Šimona, který je ztracen ve svém snu)

Šimon

(Opravdu Loretce) Loretko! Máš pravdu. Ona se vrátí. Však víš, je to jen na pár dní. Víš, když se dva mají rádi, mají pořád strach, že se rozejdou. Lásko moje! Pojd'! ... Loretko, podobáš se Lille, když byla malá. Jsi stejně krásná jako Lilla. (Usne na stole)

Konec šestého dne

Šestá noc

Zvuky venkova. V dálce štěkají psy. Vychází měsíc. Osvětlí scénu. Šimon stále spí na stole. Vejde Půltřešinka a hledá Jeho Veličenstvo Česneka.

- Půltř. Halo! Hola hej!...Halo! Hola hej! Ho. Ho. Ho! Je tu někdo?. Jak on se vlastně jmenuje?... (Uvidí Šimona) Oh, pardon, neviděl jsem vás. (Ticho. Položí Šimonovi ruku na rameno) Halo! Vy tam! Hej! Spíš?... Spíš? (Vzdychne, poodstoupí, pozoruje Šimona, váhá) Ano... (Rozsvítí se Loretčino okno. Půltř. uskočí ze světla. Pauza. Po špičkách jde k osvětlenému oknu, náhle se nakloní do pokoje. Ve stejné chvíli vejde Jeho Vel., vypadá divně. Jako by byl opilý)
- Jeho Vel. Plužím...Plužím...Jsem vlk... Sněhobilý vlk. (Půltř. sebou trhne)
- Půltř. Tiše! (Kývá na Jeho Vel., aby šel blíž)
- Jeho Vel. Ne. (Půltř. na něho znovu kývá. Jeho Vel. nerad, poslechne)
- Půltř. Potichu! Zaštěká pes...Zatřpytí se měsíc... Spánek je lehounký... (Jeho Vel. k němu dojde) Pojd'te blíž! Opatrně! Záclona se mírně houpe... (Oba se nakloní do pokoje) Celá bílá v bílých peřinách...
- Jeho Vel. Ššš... (Ustoupí od okna) To vy jste mě před chvílí nazval „Někdo“?
- Půltř. Já? Já jsem jenom volal“Hola hej! Ho. Ho. Ho! Je tu někdo?“ (Pauza)
- Jeho Vel. Já nejsem „někdo“ !
- Půltř. A vy se jmenujete jak?
- Jeho Vel. Ššš! (Všimne si Šimona)
- Půltř. Pán spí.
- Jeho Vel. Spí? (Položí Šimonovi ruku na rameno) Halo hej! Někdo!! Vy myslíte, že spí?
- Půltř. Ne, umřel.
- Jeho Vel. Já jsem taky umřel. Ale von to jenom hraje (Třese s ním) Že to jenom hraješ? Všechno jenom hraje. Falešný hráč. Komediant! (Pauza. Oba kocouří se na sebe dívají a potom jako by vyslovili oba stejnou myšlenku)
- Oba Ne!
- Půltř. Co ne?
- Jeho Vel. Ne! Říkám, ne! (Ticho. Jeho Vel. sedívá na Šimona potom na strom, na okno, na Půltřešinku)

- Půltr. Cos jí udělal? Co je s ní?
- Jeho Vel. Nic jsem jí neudělal. O co jde? Bavili jsme se Na to snad máme právo, ne? Ty přece víš, o co jde. Bylo to jinak... Já jsem...
- Půltr. No právě!
- Jeho Vel. Co “No právě“?(Pauza. Oba pochopí) To je ohavné... Ne!... To je hnusné!, podlé!(Napodobuje Loretčin hlas) Vypadněte! Vypadněte!
- Půltr. (Stejná hra) Zloději!(Udělá velké gesto, do kterého zahrne celou zahradu i dům. Pohrdavě) Tohle všechno mi může...
- Jeho Vel. Ale říkal jsi, že všechno je to z marmrlády.
- Půltr. Je... Ale v podstatě je to, panáčku, jen taková malá ubohá zahrádka, ubohej domeček, strom... Ubohej shnilej strom... A to je všechno!
- Jeho Půl. Ale hlavně, můj milý, jsou to malí lidi, malí, ubohý lidičky!(Dlouhá pauza)
- Půltr. Já už mám zbalíno.
- Jeho Vel. Takže?... (Podívají se na sebe)
- Půltr. Takže?...
- Oba Jdeme!(Jdou ke dveřím. Když vycházejí☺)
- Půltr. Ale vlestně...(Dotkne se loktem Jeho Vel.)
- Jeho Vel. No jo...(Jde k Šimonovi, vyndá z kapsy prsten a položí ho před něho na stůl) Zloději! (Odejdou. Hudba. Šimon se probudí. Probere se. Uvidí prsten. Vezme ho do ruky a dívá se na něj)
- Šimon Loretka, Lilla.
- V hlubokém tichu lesa
- Mlčí i ptačí zpěv
- Jen jednou může srdce,
- A potom dál... co záleží...
- Nebe jako řeka plyne-
- Jako řeka mezi břehy zelenými.

KONEC

